

NAGYPÉNTEKEN

Kárász Izabella

Nagypéntek gyásza úgy reám borult,
Ragyogott a Nap, mégis alkonyult...
Csak álltam, álltam a napsugarakban.
Nagypéntek gyásza zokogott a napban...
Én hallgattam a nehéz zokogást,
És figyeltem a vérző Messiást.
Láttam: szemét égette fájdalom.
A töviseket, a véres koronáját,
A láthatatlan örök glóriáját.
Néztem nagypéntek bűvös láthatárán,
Megtört a könnycsepp szememnek pilláján,
- Ah, Istenem, Te úgy szeretted Őt,
Az ártatlant, az örök szenvedőt.
Hiszen Fiad volt, szent és isteni,
Mégis hagytad Őt felfeszíteni.
S mi bűnösök, hát mért nem szenvedünk
Csendes mosollyal, s ha veretttetünk,
Mért nem mondjuk, hogy így kell lennie,
És hogy az egész ütés az semmise! ...
Add, hogy nagypéntek vigaszunk legyen,
Reád találjunk ott a nagy hegyen,
Hol keserűség poharát ürítve
Szenvedjünk csendesesen, másra nem tekintve,
De megtagadva örökre magunkat,
És büszkén járva tövises utunkat,
Által küszködve a három napot,
Elérhessük a fénylő csillagot,
Mely húsvét napján gyulladt ki az égen,
Mégfoghatatlan, örök csodaképpen!

Forrás: www.keresztenydalok.hu